

[Hagen Hagensen.]

Statsrevisorerne henstillede til folketingets overvejelse, om og på hvilken måde der burde gøres ansvar gældende. Finansudvalget har behandlet statsrevisorernes beretning og har, efter at yderligere materiale var bragt til veje, afgivet en beretning, hvor jeg har tilsluttet mig flertallet, og det har jeg gjort efter nøje overvejelse af sagens forhold. Jeg kan henvise til beretningen og synes, der er grund til lige at fremdrage det, der nys er nævnt også, at anmærkningerne til den pågældende bevillingskonto har været så kortfattede, at det bør understreges, at der ved fremtidig udformning af anmærkninger må gives sådanne oplysninger, at der ikke senere kan rejses tvivl om, at en ansøgning har opfyldt kravene til god bevillings-skik. Og det har jo yderligere affødt det, at man fra finansudvalgets side har givet udtryk for i beretningen en reaktion mod det passerede i denne sag og også for, hvordan man fremover skulle søge at undgå lignende sager. Der har været drøftelser med finansministeren herom, og jeg tror, at det vil komme til at blive således hen ad vejen, at man får klaret forholdene, uden at man kommer ud for sådan et tilfælde igen.

Der ligger i den beretning, finansudvalget har afgivet, en alvorlig tilkendegivelse over for ministrene, også i dette tilfælde over for ministeren, under hvis ressort det hører, og beretningen indeholder da også det, at man har drøftet udformningen af, hvordan man fremover skal søge anmærkninger til finansloven klaret.

Jeg synes, der er grund til at understrege, hvad der i bilag 7, der er optrykt sammen med beretningen, er fastslået af justitsministeren, der har været spurgt om forholdet, og det er spørgsmålet om budgetvejledning og det cirkulære, der knytter sig dertil, hvis bestemmelser vel ikke må anses at være en retlig forskrift, men må antages at have den funktion at sikre, at folketinget og dets finansudvalg får et så fyldestgørende grundlag som muligt for behandling af bevillingsforslagene. Det er væsentligt for mig at få fastslået dette, fordi det simpelt hen må være naturligt, at alt, hvad der forekommer af anmærkninger fra ministrenes side, er så klart og så fyldestgørende, at der kan tages stilling dertil.

Herefter over til det processuelle, for det er jo det, denne sag går ud på. Det er en alvorlig sag at rejse rigsretsanklage. Det er også en alvorlig sag at søge sådan anklage rejst.

Jeg må ifølge forretningsordenens bestemmelser ikke tiltale noget medlem direkte, og jeg tiltaler derfor ikke hr. Glistrup, men jeg må sige, at jeg finder forslagsstillerens omtale af sigtede Eva Gredal som værende helt uden for, hvad der er tilstedeligt forud for, at der er truffet nogen beslutning af dette ting. Ingen af os enkeltpersoner her i tinget, enkelte eller flere, har noget ombud til at betegne nogen som sigtet. Det kan først ske, når der foreligger en beslutning derom.

Om det retlige ansvar vil jeg, uden at det overhovedet skal være nogen egentlig statsretlig eller strafferetlig betragtning, sige, at der hører jo ganske meget til, for at man overhovedet kan komme ind på at drøfte at rejse en sag som denne.

Det er en forudsætning, at bestemte strafferetlige regler skal være overtrådt, for at en minister kan ifalde ansvar. Men det må også være en forudsætning for vurderingen af sagen, at man kun vil søge at rejse en sådan sag, såfremt der foreligger oplysninger, der giver rimelig udsigt til, at en rejst sag vil føre til domfældelse. Efter alt hvad vi ved om denne sags behandling, kan den ikke føre til domfældelse, og allerede af den grund burde man have overvejet tingene meget bedre og meget mere, end man har gjort.

Det, der kan siges i sagen, er, at det kritiske er oplysningernes udformning, der ikke tydeligt tilkendegav, at det drejede sig om en ny disposition. Man har nu prøvet på gennem finansudvalgets arbejde med sagen at nå frem til, at man ikke kommer ud for gentagelser heraf.

Jeg vil godt til slut sige, at det er for mig at se et spørgsmål, om det rette forum for bedømmelse af statsrevisorernes beretning er finansudvalget. Jeg tror egentlig, at denne sag har vist, at det er det ikke, og jeg vil tro, at det som følge af denne sag senere hen må være hensigtsmæssigt, om det bliver et særligt udvalg, som det var i gamle dage, eller måske et af de andre stående udvalg, der skal tage stilling til statsrevisorernes beretning. Det bør næppe være finansud-